Jaargang 1 - nr. 7 - 12 december 2025

Monniken Schrift

Literair blad rond de RV-bijbel

Het Experiment

Hij stond daar in een wit plasma pak met uitschuifbare klauwen in de onderarmen, hele lange metalen pinnen met gifpunten, die hij kon besturen door vinger drukpunten. Soms moest hij een paar keer klikken om het gewenste resultaat te bereiken. Hij was in gevecht met schildpad-achtige wezens, de linea. Ze hadden groen en blauw bloed, en verder ook gele, witte en rode sappen in hun lichaam. Het was allemaal gif, en ze hadden de planeet al zo lang geterroriseerd. Nu was het oorlog.

Hij moest vechten voor zijn leven en hoopte maar dat het gif van zijn tegenstander niet door zijn helm heen zou kunnen komen. De schilpadachtige wezens waren woest. Ze spoten hun gif vanaf grote afstanden, maar hij was ditkeer goed bewapend. In het verleden was dat wel anders. Met zijn electrische sabel vocht hij als een leeuw. Ook was zijn helm goed toegerust met lange afstands wapens. Die waren ook electrisch, en ook hij kon gif spuiten. Hij werkte zijn weg naar boven over de metalen trappen en stellages, en was op zoek naar een cabine. Hij was niet alleen. Een soortgelijk leger was met hem.

Hij had de vinger bewegingen goed geoefend, zodat hij zijn wapens goed kon besturen. Hij kende alle codes. Hier had hij maandenlang voor gestudeerd en veel geoefend in schijn-gevechten. Nu was hij hier, en hij had maar één doel voor ogen : overwinnen, overleven. De schildpad-achtige wezens, de linea, vochten als beren. Het was geen makkelijke opgave. Ze waren zeer gewiekst in allerlei truken, maar tot nu toe kwam hij er doorheen, en zijn leger ook.

Hij was trots op zichzelf dat hij het zo ver had kunnen schoppen. Hij was dankbaar dat hij in het leger was toegelaten. Ook was hij trots op zijn gevechtspak. Het gevechtspak was als een vriend. Het voelde zo goed aan, zo vertrouwd. In de helm zat een goed navigatie systeem. Ze hadden er dit keer echt werk van gemaakt. Nog steeds was het een experiment, maar het ging tot dusver goed.

Opeens gingen er overal schelle alarmen af. Hij viel op de grond alsof een aardbeving hem had getroffen. Even later werd hij wakker in een cel. Een schildpad-achtige bewaker keek hem aan. 'Ontsnappen is onmogelijk,' zei de bewaker, en injecteerde een groene stof in zijn lichaam met een spuit. Hij krijste, en viel na een bepaalde tijd weer in slaap. Plotseling werd hij weer wakker. Alles was donker. Hij hoorde gekrijs. Mannen in witte plasmapakken met grote witte ondoorzichtige helmen die grote punten hadden pakten hem beet terwijl hij weer een beetje kon zien. Ze namen hem mee door een tunnel. Het waren hele grote mannen, alhoewel hij niet wist of het wel mannen waren. Ze waren veel langer dan zijn leger in ieder geval. Het leken wel monsters. Ze namen hem mee door de tunnel naar een wit ruimteschip, ondoorzichtig.

Hij wist niet wie ze waren. Ze namen hem mee naar een kamer waar een vrouw was. Ze was in allerlei documenten aan het bladeren. 'Uw helm was nog te zwak,' zei de vrouw zonder op te kijken. 'Het was niet bestand tegen de sonische aanvallen.'

'Wie bent u als ik vragen mag ?' vroeg hij.

'Dat doet niet ter zake,' zei de vrouw, 'ik ben van het systeem. Een robot. Ik dien u te herbewapenen.'

'Welk systeem ?' vroeg hij.

'Ante-serius,' sprak zij.

'Wat is het ?' vroeg hij.

'Dat kan ik u niet uitleggen nu,' sprak de robot. 'Er is

weinig tijd. U bent nu herbewapend.'

Plotseling was hij weer op een metalen trap, oog in oog met twee schilpadachtige wezens die hem aanvielen. Ze deden weer sonische aanvallen, geluids-aanvallen, maar hij was er nu tegen bestand. Hij merkte dat zijn helm zichzelf had ge-update. Het was allemaal een ingebouwd mechanisme. Het geluid van de schildpad-achtige wezens was nu in de verte, en het was een heel prettig geluid, alsof hij zich in een computerspel bevond. Weer haalde hij uit met zijn klauwen, en ze maakten ook zachte, kalmerende geluiden. Elke beweging die hij maakte gaf een sonische sensatie. Het gaf hem een zeker gevoel van veiligheid. Het navigatie systeem van zijn helm legde hem uit dat hij nu zelf ook sonische aanvallen kon doen. Hij had hierin verschillende keuze-mogelijkheden.

Hij merkte dat hierdoor zijn tegenstanders snel verslagen waren. Ze konden niet tegen dit systeem op. Hij voelde zichzelf als een moderator.

In een reflectie zag hij dat zijn eigen helm nu ook uitsteeksels had. Hij moest zijn wapenrusting beter leren kennen. Na een tijdje had hij de cabine gevonden, samen met wat anderen. Ze renden de cabine binnen, en schakelden de schildpadachtige wezens die daar waren uit. Een monotoon alarm ging af. Het was heel doordringend, maar hij voelde dat hij er tegen bestand was. Meer en meer schildpadachtige wezens kwamen de cabine in, en er was weer een gevecht. Wat waren het er veel ditkeer, maar ze leken kleiner te worden. Aan de andere kant van de cabine was een langere man of monster binnengekomen in een wit plasmapak met lange uitsteeksels op zijn helm. Hij sprak heel doordringend met een aangenaam geluid. Het was als een zoemend geluid. Ik begreep dat hij door deze sonische aanval de schildpadachtige wezens verkleinde. Hij begon op ze te trappen met zijn witte laarzen.

Dit was de hoofdcabine. Er waren allerlei machines met ingewikkelde computerschermen. Er kwamen meerdere lange mannen of monsters binnen die achter de computers gingen zitten, en ze begonnen eraan te werken. Sommigen hadden speciaal gereedschap bij zich om eraan te sleutelen. 'Dat was het,' zei de lange man.

'Wat ?' vroeg ik.

'We zijn er,' zei hij. 'De oorlog is door ons gewonnen.'

Ik kon het bijna niet geloven. De staatsgreep was geslaagd.

'En wat nu ?' vroeg ik.

'Heel wat om op te bouwen,' zei hij.

Ik dacht na over wat we allemaal hadden verloren in de afgelopen tijd. De schade was erg groot, en ik had pijn in mijn hoofd. Ik had het gevoel alsof ik nooit zou genezen.

'De verwonding is te diep,' stamelde ik.

'Wij zijn dieper,' zei de lange man.

De planeet was bevrijd. Iedereen was blij en er werd veel gefeest, maar ik voelde me niet blij. Ik voelde me kapot. Ook was ik op mijn hoede, want dat kon toch allemaal niet waar zijn ? Het duurde dan ook een tijdje voordat alles tot me doordrong. Ik vroeg me af of we wel echt veilig waren. De gesprekken met de lange mannen, of monsters, schenen me te helpen. Alleen al hun sonische eigenschappen hadden al een verzachtend effect op me, als wederopbouwend. Alles leek wel spelenderwijs te gaan. Het scheen iets in mijn helm te zijn wat zich integreerde, en wat muteerde, alsof twee samenlevingen één werden. Er leefde iets in mij, er groeide iets in mij, als een strijder. Het was mijn gids en mijn beschermer.

Ze waren onderdelen van een spel, een prachtig kosmisch en prozaïsch spel. Het was als een brug in mij, een zintuig, maar ik kon nog niet mijn vinger erop leggen wat het nu precies was. Ze waren de onderdelen van mijn wapenrusting, mijn vrienden. Ze hadden mij eindelijk gevonden.

Alles wat ik deed had een andere sonische waarde nu, en het beschermde mij tegen sonische aanvallen van buitenaf. De hele samenleving van de planeet werd door andere sonische blokken opgebouwd nu, als een versterkte immunologie. Het was het hart van de samenleving van de planeet, maar het leek wel alsof het sonisch verminderend was, want het leidde telkens tot diepere stiltes, dieper en dieper, en de stiltes werden langer en langer. Het was de sonische vermindering, een verschijnsel wat leidde tot het ontstaan van zoveel andere zintuigen.

De vorige samenleving van de planeet was namelijk oversonisch, waardoor deze zintuigen niet konden functioneren.

Terwijl hij nog steeds zijn helm ophad sprak het navigatie systeem tot hem : 'Besef je dat je vijanden slechts onderdelen zijn van je eigen wapenrusting ? Je hebt ze alleen nog niet op waarde kunnen schatten.' Anderen hadden hun helmen allang afgedaan, en velen hadden ook hun plasma-pakken uitgedaan. Hij wilde het zekere voor het onzekere nemen, en hij had zeker behoefte aan begeleiding door het navigatie systeem.

Het Implantaat

Een gezin woonde op vijf hoog in een flat. Het waren drie jongens, een meisje en een vader en moeder. Joost, Herman en André heetten de drie jongens. Herman, de middelste van de zonen, was verliefd op een meisje genaamd Herma, maar zij viel niet op hem. Zij viel namelijk op vrouwen. Toen probeerde hij het bij een meisje die Annelies heette, maar die viel ook alleen maar op vrouwen. 'Je kiest wel telkens de verkeerden uit,' zei moeder hem weleens. Maar op een mooie dag kwam hij thuis met een meisje dat Marijke heette. Hij straalde helemaal, en moeder straalde ook. Ze was blij voor haar zoon. Alles scheen goed te gaan.

André had ook een meisje, genaamd Rosalie, maar dat was geen makkelijke. Vaak kwam hij met een blauw oog thuis. Joost en Sandra hadden verder een goed huwelijk. Allemaal woonden ze in dezelfde flat. Vader en moeder hadden gezegd dat de jongens meisjes moesten uitkiezen uit de flat. Dat was het gemakkelijkste. Er woonden ook veel Aziaten in de flat. Die konden heel lekker koken. Daar gingen ze ook vaak bij eten. Ook hun buren waren Aziaten. Ze waren door de hele flat verspreid. Ze vroegen zich weleens af waarom er zoveel Aziaten in de flat waren, maar er waren over het algemeen gewoon veel Aziaten in de stad. Het waren vluchtelingen van de oorlog. Ze maakten vaak muziek om van hun oorlogs-herinneringen af te komen.

De oorlog was heel zwaar. De Amerikanen hadden het hele continent van de Aziaten ingenomen en voerden een zwaar bewind. Met grote helicopters kwamen ze daar, en hadden een dwang bevel gegeven. Er moesten muziek-implantaten in de botten van de Aziaten komen, waardoor ze gedwongen naar Amerikaanse muziek moesten luisteren. Het bonste door hun hele lichaam heen en beheerste hun gedachtenleven. Daarom zijn velen gevlucht. Ze deden dat vroeger ook bij de indianen, en er bestonden daarom bijna geen indianen meer. Eén van de laatste indianen woonde nog op de flat, in een hoekje. Hij heette Patrillo. Herman was goed bevriend met Patrillo. Patrillo vertelde Herman altijd verhalen over de oorlog, en dan gruwelde en huiverde hij.

Patrillo's vader was de baas van een groot pretpark. Patrillo mocht daar altijd gratis naartoe, en hij nam Herman vaak mee. Herman keek altijd zijn ogen uit in het pretpark. Het was er ook heel leerzaam. Er

waren sprekende standbeelden die over de oorlog vertelden.

Patrillo's moeder woonde niet meer bij zijn vader. Zij woonde ergens anders. Ze draaide altijd alles om wat je zei. Patrillo ging er niet graag naartoe, maar hij moest van zijn vader. Herman ging weleens met hem mee. Ook als Herman wat zei draaide ze het altijd om. Herman vond het een hele gevaarlijke vrouw, maar hij deed het voor Patrillo. Patrillo zei dat ze zo geworden was door de oorlog. Op een dag toen Patrillo en Herman bij de moeder van Patrillo waren was er ook een indiaans meisje. Het moest één van de laatste indiaanse meisjes zijn die bestond. Herman werd direct smoorverliefd op het meisje en vergat Marijke helemaal. Maar het meisje moest niet veel van hem hebben. Herman kon wel merken dat ze erg was aangetast door de oorlog. Het scheen dat de moeder van Patrillo haar had geadopteerd, omdat haar ouders niet meer leefden. Herman wilde sinds toen graag naar de moeder van Patrillo, allemaal om dat meisje te zien. Patrillo werd er zo gek van dat hij op een gegeven moment zei : 'Dan ga je maar alleen, als je zo vaak wil.' Herman was niet meer te stoppen.

Eigenlijk was het pure mishandeling wat daar gebeurde. Patrillo's moeder was nog wel erger naar Herman toe als hij alleen kwam, en het meisje gedroeg zich ook precies als haar adoptie-moeder. Maar ja, Herman was verliefd, en liefde maakt blind. En hij liet het allemaal maar toe, tot blauwe ogen aan toe. Patrillo was kwaad, maar hij liet Herman maar gaan. 'Die jongen is helemaal het spoor kwijt,' zei hij weleens. Herman had medelijden met Patrillo's moeder en haar geadopteerde dochter, vanwege de oorlog. Hij dacht dat hij ze misschien kon helpen. Hij probeerde ze in principe gewoon om te kopen, en op een dag was dit gelukt en was het ijs gebroken. Nu nam hij het indiaanse meisje mee naar huis als zijn nieuwe vriendin. 'Zou je dat wel doen, jongen,' zei zijn moeder, 'zo'n oorlogsvluchteling ?'

'Dan heb ik in ieder geval het idee dat ik wat beteken,' zei Herman.

'Je hebt een gouden hart, Herman,' zei moeder.

Op een dag waren ze getrouwd en gingen in de flat wonen. Vaak gingen ze nog naar haar adoptie-moeder, die hij ook omgekocht had. Maar op een dag vielen de Amerikanen binnen, en iedereen werd gedwongen muziek-implantaten in de botten te krijgen.

'We moeten hier weg, Herman,' zei het indiaanse meisje toen ze een brief daarover ontvingen. Herman raakte in paniek. 'Waar kunnen we naartoe ?' vroeg hij radeloos.

'Ik weet wel wat,' zei het indiaanse meisje. 'Ik ben bevriend met een Amerikaanse piloot. Hij vond eens mijn ouders dood, en heeft me toen naar dit land gebracht.' Met een telefoontje was het gebeurd. De Amerikaanse piloot zou hen ophalen en hen ergens anders naartoe brengen. Hij wist wel een plaatsje waar het Amerikaanse leger nooit een overval zou doen.

'En waar is dat plaatsje ?' vroeg Herman.

Het indiaanse meisje was al bezig haar spullen bij elkaar te rapen. 'Hij zei niet waar het was,' zei het indiaanse meisje.

Na een paar uur landde het vliegtuigje van de Amerikaanse piloot achter de flat waar Herman en het indiaanse meisje al met hun spullen stonden. De Amerikaanse piloot schoof het raampje naar beneden. 'Sorry dat ik een beetje laat ben, stap maar in,' zei hij. Ze gingen het vliegtuigje in, en Herman maakte kennis met de piloot. De piloot stak zijn hand uit met een zwarte handschoen. Hij had ook een helm op. 'Waar gaat u ons naartoe brengen ?' vroeg Herman.

'Oh, ik weet wel een plaatsje,' zei de Amerikaanse piloot.

'Maar waar ?' vroeg Herman.

'Dat zul je wel zien,' zei de Amerikaanse piloot.

Ze moesten lang vliegen. De Amerikaanse piloot ging met hen over berg en dal, en toen over zee.

Na een tijd kwamen ze aan bij een groot gevangenis-complex.

'Maar dat is een gevangenis,' zei Herman.

'Dat weet ik,' zei de Amerikaanse piloot. 'Maar hier werk ik, en ik kan ervoor zorgen dat die muziek-implantaten niet in jullie komen.'

'Hoe ga je dat doen ?' vroeg Herman.

Ze stapten uit nadat ze geland waren, en de Amerikaanse piloot nam hen mee naar zijn kantoor. 'Hier zijn jullie veilig,' zei hij, 'maar kom niet buiten het kantoor.'

Het kantoor was gelukkig groot. Het had een aantal slaapkamers en zelfs een badkamer. 'Perfect,' zei het indiaanse meisje. Herman maakte zich zorgen om zijn familie en om Patrillo. 'We moeten sterk zijn,' zei het indiaanse meisje. 'Dit was een buitenkansje.'

Hier leefden ze verder voort. Ze kregen ook kinderen. Er was ook een keukentje. Het was alles wat ze hadden. Herman dacht veel na over zijn land. Hij vroeg zich af of er ooit bevrijding voor hen zou komen, of misschien hadden ze ook kunnen vluchten. Op een dag was de Amerikaanse piloot weer op zijn kantoor, en Herman begon veel vragen te stellen, ook om de reden waarom de muziek-implantaten werden opgedrongen aan zovelen. De Amerikaanse piloot wilde daar niks over zeggen. Hij zei dat hij een zwijgplicht had, dus daar werden ze ook niet veel wijzer van.

Herman had er een gesprek over met zijn indiaanse vrouw of zij het misschien wist.

'Hij heeft het mij weleens verteld,' zei de indiaanse vrouw, 'in een zwak moment.'

'Nou, vertel het dan,' zei Herman.

Zijn indiaanse vrouw schudde haar hoofd. 'Hij zei erbij dat als ik het zou doorvertellen dan zou mijn implantaat ontploffen, en daarbij mijn gehele lichaam.'

'Dus jij hebt ook al zo'n implantaat ?' vroeg Herman geschrokken.

Ze knikte.

'Waarom heb je mij dat nooit verteld ? En hoe kan het implantaat er weer uit ?' vroeg Herman.

'Ik mag er niet teveel over praten,' zei ze zacht. 'Want als ik er teveel over praat dan kan het ook al ontploffen.'

Herman begon te snikken. 'Laten we dan maar stoppen erover te praten. Ik wil je niet in levensgevaar brengen,' zei hij.

'Ik voel het aan,' sprak ze, 'of het wel of niet kan. Ik heb ermee leren leven en ben er gevoelig voor.'

'We vinden wel een weg,' zei Herman, terwijl hij zijn arm om haar heen sloeg, maar ze duwde de arm weer weg. 'Op zulke momenten kan lichamelijk contact ook fataal zijn,' zei ze, 'want dan kan het implantaat oververhit raken en ontploffen.'

'Sorry,' zei Herman, en verwijderde zich verder weg van haar.

'Wat een onding,' zei Herman boos.

Ineens rolde Herman's oog uit zijn hoofd en viel op de grond, waar het ontplofte. Herman schrok en greep met zijn handen naar zijn hoofd. 'Ook een

geheim implantaat !' riep het indiaanse meisje.

'Nee !' riep Herman, 'dit kan niet waar zijn !' Op dat moment kwam de Amerikaanse piloot binnen, terwijl ook zijn oog eruit rolde en explodeerde. 'Kom,' zei hij. 'We moeten hier weg. De implantaten hebben een malfunctie.'

'Het lijkt erop alsof we lopende implantaten zijn !' riep Herman boos. Ze renden naar het vliegtuig met hun twee kleine kinderen en wat spullen, de Amerikaanse piloot volgende.

'Wat moeten we nu doen ?' vroeg Herman in paniek.

'Ik weet nog wel wat,' zei de Amerikaanse piloot.

'Er tikt wat in me,' zei de indiaanse vrouw.

'Dat is het implantaat,' zei de Amerikaanse piloot. 'Het moet er zo snel mogelijk uit.'

'Maar hoe ?' vroeg de indiaanse vrouw.

'Ik weet nog wel een adresje,' zei de Amerikaanse piloot. 'Een vriend van mijn vader werkte voor het leger als professor, dus hij heeft van al deze dingen wel verstand.'

Na een tijd vliegen, wat wel een eeuwigheid leek te duren, kwamen ze uiteindelijk aan bij een wolkenkrabber. Hier moesten ze het vliegtuig uit en een lift in. Helemaal bovenin was het kantoor van de professor. Het was een wolkenkrabber van het leger. De professor zag direct wat er aan de hand was. 'Inderdaad een malfunctie,' zei de professor. Hij had een witte jas aan met zwarte handschoenen. Het implantaat van het indiaanse meisje was zo aan het tikken en pulseren dat er een grote bobbel te zien was op haar huid. 'Het moet er inderdaad zo snel mogelijk uit,' zei de professor. 'We hebben geen tijd meer te verliezen.'

'Doe dan wat !' riep Herman. De professor keek naar de Amerikaanse piloot. 'Er moet een vervanging zijn, anders gaat het niet lukken,' zei de professor.

'Is er vervanging ?' vroeg de Amerikaanse piloot.

'Ik ben bang van niet,' zei de professor. Plotseling rolde er ook een oog uit het hoofd van de professor en ontplofte toen. Toen viel ook zijn neus eruit en explodeerde. 'Drommels,' zei de professor. 'Dit is echt een hele zware malfunctie dan.' Nog meer lichaamsdelen van hen begonnen eraf te vallen en te exploderen, en de huid van het indiaanse meisje begon eraf te glijden. Nu was het implantaat duidelijk zichtbaar, en het gaf oogverblindende lichtstoten. Herman had nog maar één oog en terwijl hij zijn laatste oog dichtkneep liep hij op het implantaat in zijn indiaanse vrouw af. Ineens was er een enorme explosie. Alles stond in brand, en zijn vrouw werd als een lappen pop weggeslingerd. 'Nee ! riep Herman. Alles wat hij nog kon zien was de professor die daar stond in zijn witte jas. Zwarte handschoenen grepen hem vast, en sleurden hem mee. 'Naar het vliegtuig !' werd er geroepen. 'Dit zijn malfuncties van de hersen-implantaten !' Het leek wel alsof de stemmen driedubbel waren, en de geluidsgolven kwamen alleen trillerig door. Herman werd in het vliegtuig getrokken, en toen viel hij bewusteloos. Heel in de verte kon hij nog stemmen horen, maar die werden steeds vager.

Hij kwam weer iets bij, en zag nog steeds de zwarte handschoenen. Het leek wel alsof ze hem aan het opereren waren. 'Nee !' riep hij. Maar er kwam niets uit zijn mond. Toen zag hij dat zijn hersenen werden geopereerd. Er werd een klein orgaantje uitgetrokken, en er werd iets anders ingedaan. Toen werd het gehecht. Hij werd pas echt wakker in het ziekenhuis. Hij zag het glimlachende gezicht van zijn indiaanse vrouw. 'Hij is wakker,' zei ze stralend.

'W... wat is er gebeurd ?' zei hij stamelend.

'Je had het telkens over oorlog,' zei de indiaanse vrouw, 'oorlog, oorlog, zei je, en toen raakte je

bewusteloos.'

'Waar is de Amerikaanse piloot ?' vroeg Herman.

'Ik ken geen Amerikaanse piloot,' zei de indiaanse vrouw lachend.

'En de professor ?' vroeg Herman.

'Huh ?' zei ze weer lachend. 'Ik ken al die mensen niet, maar ik ben blij dat je weer wakker bent.'

'Maar de Amerikaanse piloot die ons gered had,' zei Herman. 'Waar is die ?'

'De enige die mij heeft gered ben jij,' zei ze met een grote glimlach.

Einde

De Diefstal

Vanwege de oorlog werd een indiaans gezin in een indiaanse wijk gezet. Terrom vond het leuk in zijn nieuwe huis. De buurjongen was een leuke jongen. Maar hij draaide alles om, en dat maakte hem erger dan iedere andere jongen. Dat had hij in de bajes aangeleerd.

'Altijd alles omdraaien,' zei hij altijd tegen Terrom. 'Zo blijf je uit de problemen, want de mensen kunnen niet tegen de waarheid.'

'Vreemd,' zei Terrom.

'Wees een leugenaar,' zei de buurjongen. 'Dan krijg je alles voor mekaar.'

Natuurlijk vond Terrom's moeder dat niet goed. Maar de buurjongen wist ook haar te paaien met zijn gladde woorden. Dat had hij in de bajes geleerd en zo kreeg hij alles gedaan.

Hij dreigde altijd, om zijn woorden kracht bij te zetten. Mensen waren tegelijkertijd ook bang voor hem. 'Angst is de beste leermeester,' zei hij altijd. Maar dan praatte hij alles glad met veel gepaai. 'Angst zonder veel paaien is niks waard,' zei hij altijd, 'want dan jaag je de mensen tegen je in het harnas.' Hij deed altijd grote beloftes, alsof hij aan het handelen was. Als Terrom op straat was met de buurjongen, dan voelde hij zich altijd heel veilig.

Maar op een dag verhuisden de buren. Terrom was er kapot van. Toen hij opgroeide probeerde hij als de buurjongen van vroeger te zijn, maar het lukte hem niet goed. Hij kon niet zo goed overdrijven en opscheppen als zijn buurjongen, en hij merkte altijd dat hij erdoor in de grootste problemen kam als hij het probeerde. Eens kwam Terrom in de gevangenis vanwege diefstal. Tot zijn grote verbazing kwam hij daar de vroegere buurjongen weer tegen. Ze kwamen op dezelfde kamer terecht. De buurjongen keek hem vreemd aan. 'Jou herinner ik,' sprak hij. 'Was jij niet dat besluiteloze en onzekere buurjongetje waarvoor ik alles moest oplossen ?'

Terrom zei niets.

'Wat is er van jou geworden, jongen, kerel,' zei de buurjongen die op hem afliep en een hand op zijn schouder legde. 'We komen er samen wel weer uit. Ik knap het wel weer voor je op.'

'Kun je mij niet leren meer zoals jou te zijn,' zei Terrom, 'want ik heb het geprobeerd, maar het lukte me niet. Ik praatte mezelf juist de problemen in.'

'Het is heel simpel,' zei de buurjongen.

'Voor mij niet,' zei Terrom. 'Ik ben blij dat ik je weer ben tegengekomen.'

'Let goed op,' zei de buurjongen. 'Ik weet precies waar het bij jou is misgelopen. Ik kan het gewoon aan je zien. Je stopt ergens middenin. Je moet veel

meer je fantasie gebruiken. Je laat je gewoon in een hoek praten. Dat was vroeger ook al zo, en toen moest ik je er altijd uithelpen.'

'Maar hoe dan ?' vroeg Terrom. 'Ik klap gewoon telkens dicht.'

'Het is heel eenvoudig,' zei de buurjongen. 'Steel iets meer. Wees wat egoïstischer.'

'Heb ik geprobeerd,' zei Terrom. 'Maar dat heeft me hier gebracht.'

'Dat is precies wat er moest gebeuren,' zei de buurjongen.

'Mijn moeder is er niet blij mee,' zei Terrom.

'Ach, die paai ik wel weer,' zei de buurjongen. 'Als je niet steelt, dan leef je niet, maar dan word je geleefd. Stelen is dromen en fantaseren. Je moet toch iets doen ?'

'Maar kan het niet op een andere manier ?' vroeg Terrom. 'Want ik zou dan telkens weer in de gevangenis terechtkomen, net zoals jij.'

'Ik ben hier niet voor mezelf,' zei de buurjongen. 'Ik was vals beschuldigd, en niet eens voor diefstal.'

'Voor wat dan ?' vroeg Terrom.

'Een moord,' zei de buurjongen. 'Maar ik heb het niet gedaan.'

'Wat als je liegt ?' vroeg Terrom. 'Je hebt me zelf het liegen geleerd.'

De buurjongen gaf hem een klap in het gezicht, en begon toen te dreigen. 'Zo werken we niet. Moorden is een gebrek aan fantasie. Met moorden kom je nergens in het leven.'

Terrom staarde de buurjongen aan. 'Dus stelen en liegen is de weg ?' vroeg Terrom.

'Je begrijpt het niet,' zei de buurjongen. 'Je begrijpt er niets van.'

'Wat is het dan ?' vroeg Terrom. 'Je doet gewoon enorm wazig.'

Weer kreeg Terrom een klap in zijn gezicht. 'Luister,' zei de buurjongen. 'Ja, je moet veel stelen, want iedereen steelt, maar je begreep niet wat ik bedoel. Je moet woorden stelen. Let goed op hoe mensen zijn, en steel het, en doe er je voordeel mee.'

'Ah, in die zin,' zei Terrom. 'Dat is een stuk veiliger dan.'

'Helemaal niet,' zei de buurjongen. 'Het is gevaarlijk werk. Het wordt niet geaccepteerd als je mensen nadoet, maar daarom moet je veel dreigen en veel paaien. Je moet er je eigen draai aan geven, het je eigen maken. Je bent uniek. Je moet ook gaan mengen.'

'Mengen ?' vroeg Terrom.

'Ja, mengen,' zei de buurjongen. 'Bepaalde personen zijn dynamiet bij elkaar. Je neemt hun woorden, en mengt ze dan, en klaar.'

'Is het zo gemakkelijk ?' vroeg Terrom.

'Nee, hoe kom je daar nou weer bij ?' zei de buurjongen.

'Omdat je net deed alsof alles zo simpel was,' zei Terrom.

'Nee, het stelen is simpel,' zei de buurjongen. 'Het gaat erom beter te observeren.'

'Maar kom ik dan niet in dezelfde problemen als jou ?' vroeg Terrom. 'Want nu ben jij beschuldigd van moord.'

'Nee,' zei de buurjongen. 'Ik maakte maar een grapje. Ik werk bij de geheime politie, en ik ga geregeld undercover de bajes in.'

'Dus je bent hier om mij te helpen ?' vroeg Terrom.

'Ja,' zei de buurjongen, die hem een kus op zijn wang gaf, 'ik werk ook bij de geheime medici.'

ELWIN - TERUG NAAR KLAAS VAAK - 1

Hoofdstuk 1. De gestolen Toverstaf

Elwin zat met Sandra in zijn tuintje te lezen. Er stonden weer veel vervelende dingen in de krant, en ze moesten snel naar binnen, want het begon een beetje te regenen. Elwin zei tegen Sandra : 'Sandra, ik lees liever een goed boek dan de krant. Wat een nare dingen staan daar toch vaak in. Kunnen ze niet wat leukers bedenken ?' Sandra knikte. Elwin liep naar de grote boekenkast in de huiskamer, en begon de boeken te bekijken. 'Welk boek zal ik eens nemen ?' zei hij zachtjes. Er stonden allerlei boeken tussen : boeken over scheepvaart, boeken over de natuur, over dieren, insecten, en ook een boek over Klaas Vaak.

Elwin begon direct te lezen. Het was al zo lang geleden dat hij in dit boek had gelezen. Klaas Vaak had gouden toverstaven waarmee hij met arenden kon spreken. Arenden zijn hele grote vogels. Klaas Vaak gebruikte ze vaak om dromen rond te brengen. En als iemand dan droomde, dan werden de toverstaven steeds langer, om de dromen langer te laten duren. De gouden toverstaven hadden allerlei kleuren : Er waren groenen, roden, gelen en blauwen. Maar op een dag was Klaas Vaak zijn toverstaven kwijt. Iemand had ze gestolen.

'Bah, wat een naar boek,' zei Elwin tegen Sandra. 'Iemand heeft de gouden toverstaven van Klaas Vaak gestolen, en dat is meteen het einde van het boek.' Maar Sandra zat te slapen op haar stoeltje. Elwin dacht : 'Eigenlijk zou ik die arme Klaas Vaak best willen helpen.' En hij besloot op reis te gaan naar Klaas Vaak. Hij schreef een briefje aan Sandra dat hij op reis zou gaan naar Klaas Vaak om hem te helpen. Hij had wel eens vaker zulke briefjes aan Sandra geschreven als hij weer eens op reis moest. Sandra vond dat altijd wel best, want Elwin kwam altijd weer met verhalen thuis.

Het was een lange reis door een konijnenhol, maar gelukkig nam een konijntje hem op de rug. Aangekomen bij Klaas Vaak moest hij door een rode deur. Het was hier wel veranderd, zeg. Een keer eerder was hij hier al geweest, maar dat was heel lang geleden.

Klaas Vaak was blij om Elwin te zien. Elwin zei dat hij het zo vervelend vond dat het boek slecht afliep. Klaas Vaak glimlachte : 'Als het boek goed zou zijn afgelopen was je nooit gekomen. Inmiddels hebben we vele staven weer teruggevonden, want de dief liet ze vallen terwijl hij wegvluchtte. Maar er is één rood gouden toverstaaf die we nog missen. Zou jij die voor ons kunnen zoeken, Elwin ? Het enige wat we weten is dat de dief in een oosters paleis woont. Wij hebben een afgescheurd kledingstuk van hem gevonden, wat van een oosterse prins was.'

Dat zou een lange reis worden, en hoe zou Elwin ooit kunnen weten in welk paleis hij moest zijn ? Elwin vroeg of hij het afgescheurde kledingstuk van de prins mocht zien. Toen hij het in z'n handjes kreeg glimlachte hij. Het merk was van een peperdure kledingmaker die hij wel kende. Deze kleermaker maakte alleen kleren voor de rijkste keizers en koningen. Het moest daarom één van de rijkste paleizen van het oosten zijn.

Klaas Vaak vroeg of Elwin hem alsjeblieft wilde helpen, want alleen de rood gouden toverstaaf kon het spreken en samenwerken met de arenden weer op gang brengen. Klaas Vaak werkte sinds de diefstal met ganzen, maar dat ging niet altijd goed. Er was één arend die bij Klaas Vaak bleef, en de rest ging met de dief mee. Dat waren wel honderden arenden, die vanaf toen voor de nare dief moesten werken. Gelukkig had de dief alleen nog maar de rood gouden staaf, maar zo'n rijke prins zou de andere staven makkelijk kunnen namaken.

De rood gouden toverstaaf was de allerbelangrijkste staf van Klaas Vaak, die hij nodig had om alle andere toverstaffen te laten werken. Er was één arend bij Klaas Vaak achtergebleven. Dit was een zeer wijze arend. Deze arend had geen toverstokken nodig. Deze arend kon alle talen spreken. Maar de arend was heel oud, en zou niet meer zo lang leven. Sinds zijn vrienden weg waren was hij heel erg ziek geworden. In de rood gouden toverstaf zat het arendsmedicijn wat hem zou kunnen helpen. Het was dus dubbel belangrijk dat Elwin deze bijzondere staf zou vinden. De arend wilde Elwin wel naar het oosten brengen met zijn laatste krachten.

De gestolen rood gouden toverstaf kon het langste worden van allemaal. Klaas Vaak gebruikte hem vaak als ladder naar moeilijk te bereiken plaatsen. Als de rood gouden toverstaf terug zou zijn, zou Klaas Vaak graag willen verhuizen naar de maan. Van hieruit zou hij zijn werk nog beter kunnen doen. Maar de vraag was of Elwin de toverstaf ooit zou vinden.

Op de rug van de arend begon Elwin de volgende dag zijn reis. Het was vroeg in de morgen, en de kok van Klaas Vaak had aardbeiencake voor Elwin gebakken, om mee te nemen. Ook had Klaas Vaak allerlei dingetjes in zijn rugzakje gestopt die hij misschien nodig zou hebben. Na een hele lange tijd vliegen kwamen ze dan eindelijk in de buurt van het oosten. Maar er waren hier zulke zware woestijnstormen, dat de arend niet meer verder kon vliegen. Elwin haalde een kleed uit zijn rugzak, wat Klaas Vaak hem had meegegeven, en legde het over de arend heen, om te schuilen tegen de zandstormen. Daarna kroop hij er zelf onder.